

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 374/08-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. H., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. P., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 a jeho uznesením z 25. apríla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2007 doručená sťažnosť JUDr. D. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 a jeho uznesením z 25. apríla 2007 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľka v tomto skutkovom stave:

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 K 56/02-351 z 21. decembra 2004 zbavil sťažovateľku funkcie správkyne konkurznej podstaty (ďalej len „správkyňa“) úpadcu (obchodnej spoločnosti R., spol. s r. o., P.) s tým, že jej zaniká funkcia správkyne 21. decembra 2004, a zároveň do tejto funkcie ustanovil novú správkyňu.

Označené rozhodnutie krajského súdu bolo odôvodnené tým, že na schôdzi konkurzných veriteľov konanej 21. decembra 2004 bol podľa § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) schválený návrh na ustanovenie novej správkyne, na základe čoho krajský súd konštatoval, že funkcia doterajšej správkyne zanikla dňom rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov.

Sťažovateľka sa proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 5 K 56/02-351 z 21. decembra 2004 odvolala, na základe čoho najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obo 33/2005 z 30. marca 2005 napadnuté prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd odôvodnil zrušenie uvedeného rozhodnutia krajského súdu jeho nepreskúmateľnosťou, pričom súdu prvého stupňa zároveň vytkol, že ustanovil novú správkyňu bez toho, aby skúmal splnenie zákonných podmienok na zbavenie funkcie sťažovateľky (t. j. pôvodnej správkyne) a ustanovenie novej správkyne podľa § 10 ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Krajský súd v ďalšom konaní po vrátení veci uznesením sp. zn. 5 K 56/02 z 22. apríla 2005 znovu rozhodol, že sťažovateľke zaniká funkcia správkyne 21. decembra 2004, a opäť do tejto funkcie ustanovil tú istú správkyňu, ako to bolo v prípade jeho uznesenia

z 21. decembra 2004. Toto rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že odvolací súd zrušujúcim uznesením nespochybnil hlasovanie konkurzných veriteľov na ich schôdzi konanej 21. decembra 2004, a preto podľa pokynov odvolacieho súdu odstránil formálne nedostatky uznesenia a v novom ho doplnil o podrobné dôvody v súlade s výsledkami hlasovania veriteľov.

Keďže sťažovateľka nesúhlasila s novým rozhodnutím krajského súdu, podala proti nemu odvolanie, v ktorom okrem iného uviedla, že krajský súd vôbec nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu, pokiaľ ide o skúmanie podmienok na ustanovenie novej správkyne do funkcie. Sťažovateľka vytkla krajskému súdu najmä pochybenie v súvislosti so stotožnením sa s názorom podľa nej „*nekvalifikovaného veriteľa*“, ktorý navrhol ustanovenie novej konkrétnej správkyne. Postup uvedeného veriteľa si sťažovateľka vysvetľuje tým, že „*v súlade s ust. § 20 ods. 5 ZKV, ako správkyňa vyhotovila zoznam prihlásených pohľadávok a v písomnej forme poprela pravosť jeho pohľadávky, ktorej popretie riadne odôvodnila a doručila konkurznému súdu listom zo dňa 14. 11. 2003. Na vyššie uvedenej schôdzi konkurzných veriteľov Krajský súd v Košiciach podľa ust. § 10 ods. 3 ZKV vyhlásil uznesenie, ktorým priznal hlasovacie právo všetkým veriteľom, ktorí si prihlásili pohľadávku do začiatku tejto schôdze, pričom súd nerešpektoval citované ustanovenia zákona podľa ktorého právo hlasovať priznáva len konkurzným veriteľom, ktorých pohľadávka bola zistená, resp. podmieňuje hlasovacie právo ostatných veriteľov rozhodnutím súdu.*“.

Najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 6 Obo 190/05 z 28. júna 2005 opätovne zrušil označené rozhodnutie krajského súdu. Pokiaľ ide o dôvody svojho rozhodnutia, uviedol, že ak prvostupňový súd iba konštatoval zánik funkcie doterajšej správkyne, ale priamo nerozhodol o zbavení jej funkcie, nemá takýto postup oporu v zákone o konkurze a vyrovnaní a je naopak v rozpore s jeho ustanoveniami. Najvyšší súd taktiež uviedol, že „*súd nemôže opomenúť rozhodnúť tam, kde mu to zákon výslovne ukladá, inak tým oberá účastníka o procesné právo. Každý účastník má zároveň ústavou garantované, že o jeho práve rozhodne nezávislý súd.*“. Napokon sa v závere odôvodnenia tohto uznesenia

uvádza, „že výber a ustanovenie do funkcie nového správcu konkurznej podstaty je vecou súdu a nie konkurzných veriteľov, ktorí chránia svoje majetkové záujmy“.

Proti uzneseniam najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 33/2005 z 30. marca 2005 a sp. zn. 6 Obo 190/2005 z 28. júna 2005 podal mimoriadne dovolania generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý navrhol, aby ich dovolací súd zrušil a veci vrátil odvolaciemu súd na ďalšie konanie. Podanie mimoriadneho dovolania generálny prokurátor odôvodnil procesným pochybením odvolacieho súdu, za ktoré považoval to, že nesprávne posúdil odvolanie doterajšej správkyne konkurznej podstaty ako odvolanie podané oprávnenou osobou. Poukázal na to, že správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania, ale je len osobou zúčastnenou na konaní. V postavení účastníka je správca len v prípade, ak ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o jeho zbavení funkcie, pričom mu patrí aj právo opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu, ktorým bol zbavený funkcie. Generálny prokurátor ďalej uviedol, že v danom konaní nerozhodol súd o zbavení doterajšej správkyne (t. j. sťažovateľky, pozn.), ale postupoval v súlade s § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, keď v napadnutom uznesení iba výslovne deklaroval zánik funkcie doterajšej správkyne.

Nadväzne na podanie mimoriadneho dovolania najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkami sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006 zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté uznesenia sp. zn. 1 Obo 33/2005 a sp. zn. 6 Obo 190/2005 najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a obe veci mu vrátil na ďalšie konanie.

Základným východiskom oboch rozsudkov bolo stanovisko obchodného kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Obpj 7/2005 zo 16. decembra 2005 (ďalej len „stanovisko obchodného kolégia“), podľa ktorého „ak schôdza veriteľov schváli nového správcu konkurznej podstaty zákonom zodpovedajúcim spôsobom, je konkurzný súd na schôdzi konkurzných veriteľov povinný ustanoviť uznesením nového správcu do funkcie, a to bez skúmania dôvodov, ktoré konkurzných veriteľov k tomuto postupu viedli. Doterajší správca nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku uznesenia, ktorým súd ustanovil vo veci nového správcu.“.

Následne najvyšší súd riadiac sa pre neho záväznými právnymi názormi vyslovenými v rozsudkoch dovolacieho súdu uznesením sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 z 25. apríla 2007 odmietol odvolanie podané sťažovateľkou. Sťažovateľka upriamuje pozornosť na záver odôvodnenia uvedeného uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom podľa nej najvyšší súd *„vyslovil silný dissent voči predmetným rozsudkom, keď o. i. uviedol, že nemožno súhlasiť s názorom dovolacieho súdu o neexistencii oprávnenia bývalej správkyne na podanie odvolania voči rozhodnutiu, ktorým bol konštatovaný zánik jej funkcie. Vo vyššie uvedených uzneseniach Krajského súdu v Košiciach sa rozhodovalo aj o právach JUDr. D. H., ktorá bola zbavená funkcie správkyne. Pozbaviť ju zákonom daných práv, ktoré jej boli dané podľa zákona bez toho, aby sa k tomu mohla vyjadriť, je nielen v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s ústavnými princípmi.“*

Najvyšší súd poukázal taktiež na skutočnosť, že *„v čase ustanovenia JUDr. S. G. do funkcie novej správkyne konkurznej podstaty dňa 21. 12. 2004 bola menovaná zapísaná aj do zoznamu správcov vedeného na Krajskom súde v Bratislave, v obvode ktorého mala v tom čase sídlo svojej advokátskej kancelárie (...) a zároveň aj do zoznamu správcov podstaty vedeného na Krajskom súde v Košiciach, bol jej zápis v rozpore s vyhl. 493/1991 Zb. vtedy v platnom znení, a túto skutočnosť príslušnému súdu neoznámila“*.

Pokiaľ ide o právnu argumentáciu, sťažovateľka taktiež pripomína, že v danej veci sa pred konaním prvej schôdze veriteľov neuskutočnilo prieskumné pojednávanie, a v súvislosti s tým tvrdí, že bez prieskumného pojednávania nemožno zistiť výšku prihlásených pohľadávok, a preto je podľa nej v rozpore so zásadou legálneho poriadku, aby rozhodovanie o výmene správcu predchádzalo ukončeniu prieskumného pojednávania. Sťažovateľka sa odvoláva na § 10 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní, z ktorého podľa nej vyplýva, že súd môže priznať hlasovacie právo len vymedzenému okruhu konkurzných veriteľov, ktorých pohľadávky boli ku dňu konania schôdze veriteľov prihlásené postupom podľa § 20 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní, ale hlavne preskúmané na prieskumnom pojednávaní. Zároveň sa sťažovateľka opätovne zmieňuje o tom, že zákon o konkurze a vyrovnaní priznáva právo hlasovať na schôdzi veriteľov len konkurzným veriteľom,

ktorých pohľadávka bola zistená, alebo aj tým, ktorých pohľadávka ešte nebola zistená, je sporná, prípadne podmienená. Zákon o konkurze a vyrovnaní však podľa sťažovateľky vôbec nedáva možnosť súdu rozhodnúť o hlasovacom práve veriteľov, ktorých pohľadávka nebola vôbec preskúmaná.

Sťažovateľka odmieta argumentáciu ako dovolacieho súdu, tak aj generálneho prokurátora týkajúcom sa postavenia správcu vo vzťahu k rozhodnutiu o zbavení funkcie a navrhuje, aby dôvodenie vychádzajúce z právnych záverov stanoviska obchodného kolégia bolo podrobené kritickej právnej analýze. Prijatím argumentácie v zmysle citovaného stanoviska obchodného kolégia najvyššieho súdu dochádza podľa sťažovateľky k absurdnej situácii, pretože v rámci odvolacieho konania nemožno preskúmať uznesenie podľa § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, keďže sa toto uznesenie doručuje iba správcovi zbavenému funkcie a novému správcovi, ktorý nemá spravidla žiaden záujem na podávaní odvolania, a odvolaný správca nie je na jeho podanie podľa uvedeného stanoviska oprávnený.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka uzatvára, že správcovi konkurznej podstaty zbavenému funkcie na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov jednoznačne patrí právo podať odvolanie proti uzneseniu podľa § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní a v opačnom prípade by mu bolo odňaté ústavou garantované právo na súdnu ochranu.

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti cituje judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a konštatuje, že jej sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené podmienky na to, aby mohla byť prijatá na ďalšie konanie pred ústavným súdom.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej uvedených práv a takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd JUDr. D. H. postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho pod č. k. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 zo dňa 25. 04. 2007 v spojení s rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho pod č. k. 1 M Obdo V 13/2005 zo dňa 29. 03. 2006; a pod č. k. 1 M Obdo V 2/2006 zo dňa 29. 03. 2006 boli porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho pod č. k. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 zo dňa 25. 04. 2007 v spojení s rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho pod č. k. 1 M Obdo V 13/2005 zo dňa 29. 03. 2006 a pod č. k. 1 M Obdo V 2/2006 zo dňa 29. 03. 2006 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. JUDr. D. H. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000.000,- Sk, ktoré je jej Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. JUDr. D. H. priznáva náhradu trov konania podľa dodatočného vyčíslenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Pretože podľa názoru sťažovateľky výkonom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v spojení s rozsudkami najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho jej hrozí značná majetková ujma, navrhuje, aby ústavný súd v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť týchto rozhodnutí.

Ústavný súd si pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal stanovisko najvyššieho súdu, ktoré mu bolo doručené 9. júna 2008. V tomto stanovisku najvyšší súd najmä vyslovil názor, že „sa vysporiadal s námietkou sťažovateľky, týkajúcej sa otázky, či vo veci, ako bývalá správkyňa konkurznej podstaty, bola oprávnená podať odvolanie. V tomto smere dovolací súd uviedol, že doterajší správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konania, nakoľko súd nerozhoduje (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy) o zbavení funkcie doterajšieho správcu a tomuto zaniká funkcia ex lege

rozhodnutím schôdze konkurzných veriteľov. Dovolací súd predovšetkým v oboch rozsudkoch z hľadiska výkladu a aplikácie ustanovenia § 8 ods. 5 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov poukazuje aj na stanovisko obchodnoprávneho kolégia zo dňa 16. decembra 2005, v ktorom sa okrem iného uvádza, že doterajší správca nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku uznesenia, ktorým súd vo veci ustanovil nového správcu. Uvedené stanovisko obchodnoprávneho kolégia bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 22/2006.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd sa náležite vypořiadal s otázkou, či sťažovateľka bola osobou oprávnenou na podanie odvolania. Teda rozsudky dovolacieho súdu sú náležite zdôvodnené, výklad príslušných zákonných ustanovení má svoju logiku, pričom dovolací súd vychádzal z platnej judikatúry.“

Sťažovateľka možnosť reagovať na stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo zaslané jej právnemu zástupcovi 10. júna 2008, nevyužila.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkami najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 a jeho uznesením z 25. apríla 2007 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstatou sťažnosti je v skutočnosti tvrdenie o porušení uvedených práv sťažovateľky nesprávnym skutkovým a právnym posúdením veci dovolacím súdom a následne odvolacím súdom po tom, ako boli v konaní o mimoriadnom dovolaní zrušené jeho predošlé rozhodnutia a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Predložené námietky týkajúce sa skutkového posúdenia veci, ktoré podľa sťažovateľky podporujú jej tvrdenia o porušení označených práv, sú v skutočnosti opakovaním námietok, ktoré už uplatnila v konaní pred všeobecnými súdmi, s rozhodnutiami ktorých v rovine interpretácie zákonov polemizuje znovu v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Ústavný súd preto preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, t. j. možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietanými rozhodnutiami a postupom najvyššieho súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu, vyúsťujúcim do zbavenia sťažovateľky funkcie správkyne v konkurznom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 K 56/02 a právami, porušenie ktorých v sťažnosti namietala.

Konkurzné konanie ako každé iné súdne konanie je autonómne v tom, že postupovať v ňom, robiť úkony a iným spôsobom ovplyvňovať jeho priebeh môže len súd, na ktorom konkurzné konanie prebieha, a len v rámci tohto konania. Do súdneho konania nemôže zasahovať žiaden iný súd, s výnimkou súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku (ale ani ten istý súd v rámci iného konania).

Správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou. V postavení účastníka konania je správca len v prípade, ak ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o zbavení jeho funkcie, pričom mu patrí právo opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým bol zbavený funkcie správcu (R 90/2001).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkami najvyššieho sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006

Rozsudkom sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 z 29. marca 2006 zrušil najvyšší súd ako súd dovolací na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 33/2005 z 30. marca 2005 ako súdu odvolacieho a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Z odôvodnenia označeného rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho vyplýva, že svoje rozhodnutie založil najmä na zistení, že vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa, a tiež na tom, že odvolací súd pochybil, keď bez ďalšieho vychádzal z toho, že sťažovateľka bola oprávnená podať odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu, ktorým bola v konkurznom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 K 56/02 ustanovená nová správkyňa. V spojitosti s tým najvyšší súd poukázal zároveň na stanovisko svojho obchodného kolégia, podľa ktorého doterajší správca nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku uznesenia, ktorým súd vo veci ustanovil nového správcu.

Ďalším sťažovateľkou napadnutým rozhodnutím je rozsudok najvyššieho sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006, ktorým ako súd dovolací na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn.

6 Obo 190/05 z 28. júna 2005 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie je taktiež založené najmä na citovanom stanovisku obchodného kolégia.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť [§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06)].

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

Ústavný súd z informácie podanej najvyšším súdom zistil, že oba namietané rozsudky sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006 nadobudli právoplatnosť 24. mája 2006.

Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 20. júla 2007, takže od právoplatnosti namietaných rozhodnutí nepochybne uplynula lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 a jeho uznesením z 25. apríla 2007

Sťažnosť smeruje aj proti postupu najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 a jeho uzneseníu z 25. apríla 2007. Uvedeným uznesením najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľky proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 5 K 56/02 z 21. decembra 2004 a z 22. apríla 2005. Z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 5 K 56/02 z 21. decembra 2004 „rozhodol tak, že JUDr. S. G., advokátku, ..., ustanovil do funkcie nového správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 5 K 56/02 s tým, že JUDr. D. H. zaniká funkcia správkyne konkurznej podstaty dňa 21. 12. 2004. Rozhodol tak s odôvodnením, že na schôdzi konkurzných veriteľov konanej dňa 21. 12. 2004 bol schválený návrh na ustanovenie novej správkyne - JUDr. S. G. Vychádzal z rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov a poukázal na ust. § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení (ďalej len ZKV) a konštatoval zánik funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. D. H.

Na odvolanie JUDr. D. H. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením zo dňa 30. 3. 2005 č. k. 1 Obo 33/2005-417 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vychádzal zo zistenia, že Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 4. 3. 2003 č. k. 5 K 56/02-45 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správkyne konkurznej podstaty ustanovil JUDr. D. H. Na deň 21. 12. 2004 bola v zmysle § 20a ZKV zvolaná prvá schôdza konkurzných veriteľov.

Podľa § 20a ods. 3 Zákona o konkurze a vyrovnaní, predmetom schôdze konkurzných veriteľov je najmä schválenie plánu speňaženia a schválenie návrhu na ustanovenie nového správcu. Takýto návrh podal jeden z veriteľov V. Na schválenie návrhu na ustanovenie nového správcu a na schválenie plánu speňaženia schôdzou konkurzných veriteľov je potrebná dvojtretinová väčšina hlasov prítomných alebo riadne zastúpených konkurzných veriteľov., počítaná podľa výšky pohľadávok. Súd ustanovil nového správcu konkurznej podstaty bez toho, aby splnenie uvedených podmienok skúmal, čo napokon nevyplýva, ani z dôvodov napadnutého rozhodnutia, ktoré je v tomto smere nepreskúmateľné.

Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 22. 4. 2005 č. k. 5 K 56/02-453 vo veci opätovne rozhodol a konštatoval, že JUDr. D. H. zaniká funkcia správkyně konkurznej podstaty dňa 21. 12. 2004 a súčasne ustanovil JUDr. S. G., advokátku, ..., do funkcie novej správkyně konkurznej podstaty úpadcu. Uviedol, že odvolací súd svojim zrušujúcim uznesením nespochybnil hlasovanie konkurzných veriteľov na schôdzi veriteľov konanej dňa 21. 12. 2004, na ktorej veritelia schválili návrh na ustanovenie novej správkyně konkurznej podstaty. Preto podľa pokynov odvolacieho súdu v ďalšom konaní odstránil formálne vady uznesenia a v novom uznesení ho doplnil o podrobné dôvody, v súlade s výsledkami hlasovania veriteľov konanej dňa 21. 12. 2004 tak, ako to vyplývalo zo zápisnice o schôdzi konkurzných veriteľov. V ďalšej časti dôvodov rozhodnutia presne a menovite rozpisal účasť veriteľov na schôdzi, opísal hlasovanie, percentuálny výpočet a tým aj správnosť postupu v konaní. V závere konštatoval, že doterajšej správkyni JUDr. D. H. zanikla funkcia správkyně v tomto konaní dňom konania schôdze konkurzných veriteľov a ustanovením novej správkyně konkurznej podstaty.“.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 K 56/02 z 22. apríla 2005 sa sťažovateľka odvolala a najvyšší súd rozhodol o jej odvolaní uznesením sp. zn. 6 Obo 190/95 z 28. júna 2005, ktorým odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie zrušil. Ako dôvody svojho rozhodnutia uviedol, „že súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak v uznesení iba konštatoval, že funkcia doterajšieho správcu zanikla zo zákona, pričom doterajšieho správcu funkcie nezbavil. Postup, ktorý realizoval súd prvého stupňa, nemá oporu v zákone, a naopak, je v zjavnom rozpore s ustanovením, na ktoré sa prvostupňový súd odvoláva. Odvolaný správca konkurznej podstaty má právo podať odvolanie a v odvolacom konaní sa rozhodne, či boli dôležité dôvody na odvolanie správcu. Ak dôjde k potvrdeniu rozhodnutia o odvolaní správcu, tým istým uznesením dôjde aj k ustanoveniu nového správcu a právna účinnosť tohto uznesenia nastane jeho schválením schôdzou konkurzných veriteľov. Výber a ustanovenie do funkcie nového správcu konkurznej podstaty, pozbavenie tejto funkcie, usmerňovanie činnosti správcu, ukladanie mu opatrení, je vecou súdu a nie konkurzných veriteľov, ktorí chránia svoje majetkové záujmy.“.

Ako už bolo uvedené, generálny prokurátor podal proti obom označeným uzneseniam krajského súdu mimoriadne dovolania navrhujúc, aby ich dovolací súd zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 33/2005 z 30. marca 2005 bolo vydané v senáte sudkyne, ktorá bola z konania vylúčená. Ďalšie dovolacie dôvody sú spomínané v prvej časti tohto uznesenia.

Najvyšší súd ako súd dovolací po stotožnení sa s dôvodmi mimoriadneho dovolania uvedenými generálnym prokurátorom zrušil namietanými rozsudkami mimoriadnym dovolaním napadnuté uznesenia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a obe veci mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní po vrátení veci do štádia odvolacieho konania postupoval najvyšší súd podľa § 243d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s tým, že bol pritom povinný rešpektovať záväzný právny názor dovolacieho súdu. V nadväznosti na to akceptoval bez výhrad záver dovolacieho súdu, ktorý rovnako ako generálny prokurátor konštatoval, že vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa. Pokiaľ ide o ostatnú časť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorej je uvedené, že odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu, ktorým bolo vyslovené, že jej funkcia správkyne zanikla a nemá právo odvolania, odvolací súd zdôraznil, že *„je viazaný každým právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom rozsudku, ktorým prvé rozhodnutie zrušil. Táto povinnosť odvolacieho súdu po zrušení jeho uznesenia bola rešpektovaná a naplnená tým, že, ako to vyplýva z výroku, odvolanie bolo odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.“*

Odvolací súd však poukazujúc na záujem naplnenia § 1 OSP v závere nad rámec odôvodnenia svojho uznesenia sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 z 25. apríla 2007 neštandardným spôsobom spochybnil záväzný právny názor dovolacieho súdu vznášajúc zásadné výhrady, pokiaľ ide o splnenie zákonných podmienok na výber novovymenovanej správkyne, ale aj vo vzťahu k stanovisku obchodného kolégia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Právo na prístup k súdnej ochrane však nemá

a nemôže mať absolútnu povahu. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd musí osobe (právnickej aj fyzickej) umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 1257/08)].

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/01).

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, séria A, č. 299, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Z argumentácie, ktorou sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila, predovšetkým vyplýva, že porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí v prvom rade v ťažiskovom názore, ktorý akceptoval odvolací súd, stotožňujúc sa s právnym názorom dovolacieho súdu, podľa ktorého sťažovateľka ako bývalá správkyňa nie je oprávnená na podanie odvolania proti rozhodnutiu, ktorým bol konštatovaný zánik jej funkcie.

V ustanovení § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní je, aj keď nejasne a systematicky nevhodne usporiadaný, upravený aj postup pri „odvolávaní“ a menovaní správcu konkurznými veriteľmi. Len zo zámeru novely zákona o konkurze a vyrovnaní vykonanej zákonom č. 238/2000 Z. z. možno prísť k záveru, že ustanovenie nového správcu schôdzou konkurzných veriteľov je samostatným spôsobom ustanovenia správcu v zásade nezávislým na vôli a činnosti súdu. Text ods. 5 tretej vety citovaného ustanovenia znamená, že súd ustanoví nového správcu aj na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov.

Na schôdzi konkurzných veriteľov môže navrhnúť prítomný konkurzný veriteľ alebo prítomní konkurzní veritelia, ktorých súčet pohľadávok predstavuje najmenej 30 % pohľadávok počítaných podľa výšky pohľadávok, schválenie nového správcu. Na schválenie tohto návrhu je potrebná dvojtretinová väčšina prítomných alebo riadne zastúpených konkurzných veriteľov počítaných podľa výšky pohľadávok (§ 10 ods. 6). Ak schôdza konkurzných veriteľov schváli návrh na ustanovenie nového správcu, súd je povinný (vyplýva to z dikcie „súd ustanoví“) ustanoviť nového správcu na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, a to priamo na tejto schôdzi. Súd v takom prípade ustanoví nového správcu uznesením, pričom nerozhoduje o zbavení funkcie doterajšieho správcu, pretože tomu zaniká funkcia ex lege rozhodnutím schôdze konkurzných veriteľov. Súd doručí uznesenie doterajšiemu správcovi, novému správcovi a zverejní ho na úradnej tabuli súdu (III. ÚS 278/03).

Podľa stanoviska obchodného kolégia «*Citované ustanovenie § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní aj napriek svojej legislatívne zložitej konštrukcii dôsledne rozlišuje v otázke ustanovenia správcu kompetenciu súdu a kompetenciu schôdze konkurzných veriteľov. Prvá, druhá a tretia veta definujú prípady, kedy o odvolaní a ustanovení nového správcu rozhoduje výlučne súd. Vo štvrtej vete sú právomoci ohľadne ustanovenia nového správcu rozdelené medzi schôdzu konkurzných veriteľov a súd a k zániku funkcie doterajšieho správcu dochádza ex lege. Z gramatického výkladu tejto štvrtej vety vyplýva, že je na výlučnej vôli schôdze konkurzných veriteľov, či vo funkcii správcu podstaty ponechajú doterajšieho správcu alebo do tejto funkcie ustanovia nového správcu. V tomto smere dané ustanovenie neurčuje žiadne podmienky. Schôdza konkurzných veriteľov takto môže postupovať kedykoľvek na základe výsledkov hlasovania. Pokiaľ však ide o právomoc súdu, dané ustanovenie § 8 ods. 5 štvrtej vety zákona o konkurze a vyrovnaní je formulované tak, že „súd ustanoví nového správcu podľa odseku 1...“, čo znamená, že súd je v takomto prípade povinný ustanoviť nového správcu uvedeného v rozhodnutí schôdze konkurzných veriteľov s tým, že zákon mu neukladá a ani neumožňuje dôvodnosť ustanovenia nového správcu posudzovať podľa prvej a druhej vety § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, ale výslovne súdu ukladá povinnosť ustanoviť nového správcu podľa odseku 1 § 8 zákona o konkurze a vyrovnaní, t.j., že musí ísť o správcu, ktorý je zapísaný v*

príslušnom zozname správcov. Naviac, súd nového správcu je povinný ustanoviť uznesením priamo na schôdzi konkurzných veriteľov, pričom je zrejmé, že musí ísť o tú schôdzu konkurzných veriteľov, na ktorej veritelia zvolili nového správcu. To všetko nasvedčuje tomu, že štvrtá veta § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní otázku ustanovenia nového správcu rieši úplne samostatne a nezávisle od znenia predchádzajúcich viet tohto odseku. Preto súd v tomto prípade pri rozhodovaní o ustanovení nového správcu nemôže skúmať, či sú splnené podmienky uvedené v predchádzajúcich vetách tohto ustanovenia.

V zmysle ustanovenia § 8 ods. 5 šiestej vety uvedené uznesenie o ustanovení nového správcu súd doručí doterajšiemu správcovi, ktorého funkcia zaniká ex lege dňom rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, ďalej novému správcovi a zverejní ho na úradnej tabuli súdu a v Obchodnom vestníku. Keďže funkcia doterajšieho správcu zaniká ex lege, je zrejmé, že uznesenie súdu o ustanovení nového správcu sa ho žiadnym spôsobom nedotýka, a preto nie je osobou oprávnenou podať proti tomuto uzneseniu odvolanie. Na podanie odvolania nie je oprávnený ani v prípade, ak by súd osobitým výrokom uznesenia deklaroval, že funkcia doterajšieho správcu zanikla.».

Je vhodné pripomenúť, že prerokovávaná vec bola v okolnostiach daného prípadu posudzovaná v riadnom dvojinštančnom procese a navyše, vo veci bolo generálnym prokurátorom podané aj mimoriadne dovolanie, na základe ktorého dovolací súd akceptoval názor generálneho prokurátora opierajúci sa o citované stanovisko obchodného kolégia dospejúc k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné. Interpretácia hmotného práva najvyšším súdom, ktorý namietané uznesenie vo vzťahu k jeho výroku náležite odôvodnil, nebola podľa názoru ústavného súdu v danej veci spôsobilá založiť porušenie označených práv sťažovateľky. Odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozhodnutia považuje ústavný súd za presvedčivé, dostačujúco objasňujúce jeho závery a nevykazujúce znaky ľubovôle. Závery najvyššieho súdu, ktorý je orgánom verejnej moci primárne povolaným na výklad v danej veci aplikovaných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní aj z hľadiska účelu a zmyslu ochrany ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv, nepovažuje ústavný súd za extrémne, vyžadujúce jeho zásah. Z toho dôvodu ústavný súd nemá dôvod ingerovať do právomoci najvyššieho súdu, poslaním ktorého je práve zjednocovanie a kontrola judikatúry všeobecných súdov. Ústavnému súdu neprislúcha

zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01).

Na iné právne hodnotenie a zmenu právnych názorov všeobecných súdov utváraných pri ich zákonných postupoch ústavný súd nie je oprávnený. Ústavný súd je oprávnený aj povinný posúdiť prípadnú neústavnosť konania alebo rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov (čl. 46 až čl. 50 ústavy) alebo či ich rozhodnutia nie sú svojvoľné. Takto vymedzená právomoc ústavného súdu však nemá za následok vznik oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto súdy dospeli na základe výkladu a používania zákonov (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Ústavný súd akceptuje judikatúru najvyššieho súdu a z nej vychádzajúce rozhodnutie, ktoré je v zásade založené na stanovisku jeho obchodného kolégia, čo mu neumožňuje dospieť k záveru, že by z neho mohla vyplývať jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nespochybnujúci rozhodujúci záver najvyššieho súdu, podľa ktorého doterajšia správkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku uznesenia, ktorým súd vo veci ustanovil novú správkyňu, nepovažoval už ústavný súd za potrebné zaoberať sa ďalšími okolnosťami daného prípadu a ostatnými meritórnymi argumentmi sťažovateľky.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú preto

možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Ústavný súd uzavrel, že dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a ústavne akceptovateľné, a preto vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod znenie a zmysel právnej normy aplikovanej v danej veci. Uvedené zistenie umožnilo ústavnému súdu dospieť k názoru, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006, keď konal súlade s príslušnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi pridržiavajúc sa pritom konštantnej judikatúry, nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd už nerozhodoval o návrhu na odloženie vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 141/2006, 1 Obo 142/2006 z 25. apríla 2007 v spojení rozsudkami najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 13/2005 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2006 z 29. marca 2006. Tiež bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008